

ΛΑΪΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Στὰ κράτη πού εἶχαν τὴν «ὕτυχία» νὰ μποῦνε πίσω ἀπὸ τὸ σιδηροὺν παραπέτασμα καὶ νὰ γευθοῦν τοὺς «γλυκοὺς» χυμοὺς τῶν προϊόντων τοῦ κόκκινου παραδείσου, δὲν ὑπάρχει τίποτα πού οἱ ἐργατοπατέρες καὶ «ἄνθρωπισταὶ» κομμουνισταὶ νὰ μὴ τὸ ὀνομάζουσαν «λαϊκὸ». Ἐτσι πιστεύουν πὼς κερδίζουν ἀνέξοδα τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ, πὼς ἐξασφαλίζουν ἀπόλυτα τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ ὅποιαδήποτε ἐκδήλωση, καὶ πὼς ἔτσι μποροῦν ἀνενόχλητα νὰ ροκανίζουσαν τὸν λαϊκὸ πλοῦτο καὶ νὰ ἐκμεταλλεῦνται τὸν ἰδρώτα τοῦ λαοῦ. Κοντὰ λοιπὸν στὸ «λαϊκὸ δικαστήριον», στὴν «λαϊκὴ οἰκονομία», στὸν «ὑπουργὸ τοῦ λαοῦ» καὶ στὰ ἀμέτρητα λαϊκά...», θὰ ἦταν παράλειψη ἂν δὲν ὑπῆρκε καὶ ὁ «λαϊκὸς ἀθλητισμὸς».

Ἄλλὰ καὶ στὴν περίπτωση τοῦ «λαϊκοῦ ἀθλητισμοῦ», ὅπως καὶ σὲ τόσες ἄλλες λέξεις πού χρησιμοποιεῖ τὸ σοβιετικὸ λεξιλόγιον, ὁ νοῦς μας δὲν πρέπει νὰ τρέξει σὲ ὅ,τι ἐμεῖς ὀνομάζουμε ἀθλητισμὸ. Ὁ «λαϊκὸς ἀθλητισμὸς» μακριὰ ἀπὸ κάθε ἰδανικὸ τῆς ἀθλητικῆς ιδέας, ἐκπληρῶνεται πιστὰ τοὺς κομμουνιστικοὺς σκοποὺς καὶ διαθέσεις. Θὰ ἦταν ἔξω ἀπὸ χρόνον καὶ τόπον καὶ θὰ ἀποτελοῦσε φοβερὴ «παρέκκλιση» καὶ «προδοσία ἐνάντια στὸ λαϊκὸ συμφέρον», ἂν ὁ ἀθλητισμὸς πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα δὲν παρουσιαζόταν ὡς ἓνα μὴ ὀργανωσὴν μὲ βασικὸ τῆς σκοπὸ τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδα, γιὰ τὸ ξεορίζωσαν κάθε ἀντίδρασης» καὶ τὸ ξάπλωμα τῶν κομμουνιστικῶν ιδεῶν. Μ' αὐτόν, λοιπὸν τὸν σκοπὸ τὰ πολιτικὰ γραφεῖα τῶν κεντρικῶν ἐπιτροπῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος σὲ κάθε σοβιετοποιημένη χώρα σχημάτισαν τὴν «ἐπιτροπὴν γιὰ τὴν σωματικὴ ἀγωγή καὶ τὰ σπῶρ». Σ' αὐτὴν παίρνουν μέρος ἀντιπρόσωποι τῆς γενικῆς συνομοσπονδίας ἐργατῶν τῆς κομμουνιστικῆς ἐνώσεως νέων καὶ τοῦ στρατοῦ.

Θαυμάστε τώρα καὶ τοὺς σκοποὺς αὐτῶν τῶν ἐπιτροπῶν, ὅπως γράφουν τὰ καταστατικά τους: «Νὰ χτυπήσουν καὶ νὰ διαλύσουν τὴν ἀτομικὴ νοοτροπία, νὰ ἐξαφανίσουν κάθε στοιχεῖο ἀντιδραστικὸ καὶ νὰ «δημιουργήσουν» (πὼς ἄραγε;) ἀθλητὰς σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἠθικῆς τοῦ προλεταριάτου».

Δὲν παραλείπουν βέβαια νὰ διακηρύξουν, πὼς σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην τῶν «πατριάρχων τοῦ κομμουνισμοῦ» Λένιν καὶ Στάλιν γιὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς στὴν κομμουνιστικὴ μόρφωση (μάλλον παραμόρφωση) οἱ ἐπιτροπὴς «ἐπιβλέπουν» τὴν νεολαία καὶ τῆς διδάσκουν τὴν καλύτερη μέθοδο τοῦ ἀθλητισμοῦ... «τὴν σοβιετικὴ». Καὶ προσθέτουν, πὼς τὸ σπῶρ πρέπει νὰ ἔχη «ἀποκλειστικὰ» ὁμαδικὸν χαρακτῆρα καὶ νὰ μὴ εἶναι μόνον γιὰ ἄτομα, ὅπως συμβαίνει π.χ. μὲ τὸ τένις καὶ τὴν ξιφασκία.

Ἐπὶ τὴν ἀπειρα παραδείγματα, πού δείχνουν καθαρά, πὼς στὴς κομμουνιστικὰς χώρες ἢ κάθε ὀργάνωση γύρω ἀπ' τὰ σπῶρ εἶναι καὶ μὴ κομμουνιστικὴ ὀργάνωση, πού ἐξυπηρετεῖ κυρίως τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδα καὶ τὰ πολιτικὰ συμφέροντα.

Πρὶν λίγο καιρὸ τελείωσε στὴ Βουδαπέστη τὸ «φεστιβάλ» τῆς παγκόσμιας

νεολαίας, πού ὀργάνωσαν οἱ κομμουνισταὶ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ βροῦν τὴν εὐκαιρία νὰ διαδηλώσουν, πὼς κοντὰ στὴν «πιὸ προοδευμένη ἐπιστήμη τοῦ κόσμου», τὴν «πιὸ ἀνώτερη τέχνη» ἢ σοβιετικὴ ἐνώση ἔχει καὶ τὸ πιὸ ἐξελιγμένον ἀθλητισμὸ τῆς γῆς. Ἐτσι, ὁ Γάλλος πυγμάχος Γκρασσὺ «νικήθηκε» στὰ σημεία ἀπὸ τὸν Ρῶσον Ἀρίστα Κισλάου. Κι' ὅμως, ὁ Γάλλος σὲ ὄλον τὸν ἀγῶνα ὑπερίσχυσε στὰ σημεία. Ὁ Γαλλικὸς τύπος, ἀκόμα καὶ ὁ ἀριστερὸς διαπίστωσε πὼς τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν μὴ δημοσία κλοπὴ, μὲ κλέφτες τοὺς πράκτορες τῆς Μόσχας. Ἡ ἐφημερίδα «Βραδυνὴ» τοῦ Παρισιοῦ ἔγραψε: «Ὁ Γκρασσὺ δὲν νικήθηκε οὔτε μὴ ἓνα φορὰ στὴς τέσσερες συναντήσεις του. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως τῆς Γαλλίας δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ δώσουν ἐξηγήσεις γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Βουδαπέστης». Μ' αὐτὸν τὸν «ἐντιμὸ» καὶ «ἀθλητικώτατο» τρόπο ἐθρίαμβευσαν ἢ σοβιετικὴν πυγμαχία.

Στὴς 19 Σεπτεμβρίου τοῦ 1949, στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες βόλλεϋ—μπῶλ, πού ἐγίναν στὴν Πράγα, ἡ Ρουμανικὴ ὁμάς, στὸ πρῶτον ἡμιχρόνιον, νίκησε τὴν σοβιετικὴν. Πὼς ἦταν δυνατὸ ὅμως νὰ νικήθῃ ἢ σοβιετικὴ ὁμάδα: «Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ κάποιος τρόπος νὰ νικήσῃ ὁπωσδήποτε! Καὶ ὁ τρόπος βρέθηκε. Ὁ κομμουνιστὴς ἀρχηγὸς τῆς ρουμανικῆς ὁμάδος διατάχθηκε καὶ δὲν δίστασε νὰ ἀποβάλῃ ἀπὸ τὸ γῆπεδο τοὺς τέσσερες καλύτερους παίκτες τῆς ὁμάδος του. Καὶ οἱ Ρῶσοι νίκησαν πανηγυρικὰ!!!!

Μήπως δὲν ἐγίνε τὸ ἴδιον καὶ μὲ τοὺς Οὐγγυροὺς; Στὴ μέση τοῦ παιχνιδιοῦ, δὲν ἔχασαν τὸν καλύτερο παίκτη τους, γιὰ νὰ ἀνακηρυχθῇ πάλιν νικήτρια ἢ σοβιετικὴ ὁμάδα; Μήπως δὲν ἦταν ὀλοφάνερη ἢ δυσαρέσκεια τῶν Τσεχοσλαβάκων θεατῶν καὶ μήπως ἢ δυσαρέσκεια τῶν Ρῶσων γιὰ τὸ πάθημά τους δὲν ἔφτασε εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν λαϊκῶν σπῶρ τῶν δορυφόρων κρατῶν, πού ἀντικαταστάθησαν ἀμέσως;

Φοβερὴ ἔξ ἄλλου ἀναστάτωση ἔφερε

στοὺς σοβιετικοὺς κύκλους ἢ ἦττα τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος τοῦ Κόκκινου

Στρατοῦ ἀπὸ μὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τοῦ Χαρκόβου β' κατηγορίας. Διετάχθησαν ἀνακρίσεις καὶ τὸ ζήτημα ἔφθασε μέχρι τὴν Κ. Ε. τοῦ Ρωσικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, πού καταπίεστηκε νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Μαρξισμο-Λε

νιτισμοῦ. Μὰ καὶ οἱ καταπιεζόμενοι λαοὶ τοῦ παραπετάσματος, μὲ τὴν ὑποταγὴν τοῦ ἀθλητισμοῦ στὸ κόμμα, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ δείξουν ὅλοι τους τὴν συμπαθειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὰ καθεστῶτα πού τοὺς ἐπεβλήθησαν. Καὶ νὰ πῶς: Στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπῃ οἱ προσφιλέστερες ὁμάδες ὡς σήμερα εἶναι οἱ ὁμάδες τῶν φοιτητῶν. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸν περισσότερο φοιτητὰ εἶναι ἐχθροὶ τῶν κόκκινων παράδεισων.

Ὅταν τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1948 ἐγίναν στὴν Ρουμανία οἱ ποδοσφαιρικὸι ἀγῶνες Α' κατηγορίας, οἱ ὁμάδες τῶν φοιτητῶν ἀντιμετώπισαν ἀντίδραση τοῦ κυβερνητικοῦ τύπου καὶ διωγμὸν ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν. Χιλιάδες θεατὰ καρακολούθησαν τὴς συναντήσεις τῶν ὁμάδων τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κλουζ καὶ τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Τεμισοάρας, μὲ τὴς ὁμάδες πού τὴς προστάτευε τὸ Κ.Κ. καὶ ἡ Κυβέρνηση.

Ἡ κάθε συνάντηση λὲς καὶ ἦταν μὴ μελετημένη πολιτικὴ συγκέντρωση ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως. Ἐτσι στὸν ἀγῶνα μεταξὺ τῆς ὁμάδος τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τῆς Κομμουν. ὁμάδος «Μεταλλημίκ», ἐξ ἀφορμῆς τοῦ διαιτητοῦ πού ὕστερα ἀπὸ κομματικὴ διαταγὴ ἀδικοῦσε αἰσχροῦς τοὺς φοιτητὰς, ὁ λαὸς ξέσπασε σὲ ἀντικομμουνιστικὰς ἐκδηλώσεις, ἀποτέλεσμα νὰ γίνων πολλὰς συλλήψεις.

Ὁ «λαϊκὸς ἀθλητισμὸς» μακριὰ ἀπὸ Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 12

— Γιάννηδες: Μάλιστα κύριε λοχαγέ, ἐμεῖς εἴμαστε οἱ τρεῖς ἀδικαιολογητῶς ...! Οἱ ἄλλοι στὸ Σινεμά.

«Νούμερο» είχα γίνει στο Λόχο. Και να πής πώς ήμουν κακασούλουπος; Κάθε άλλο. Ήμουν — όχι πώς θα το παινεύω — ένας καθώς πρέπει φαντάρος, 1,50 ύψος, με μουστακάκι «Ντούγκλας», φουτωμένο άξιοπρεπώς στο άπάνω χείλος του συμπαθητικού μου προσώπου. Να πής πάλι πώς ήμουν κανένα φλύαρο κι' επιπόλαιο πλάσμα; Άπεναντίας, Σοβαρός όσο δεν παίρνει κι' οί κου βέντες μου μετρημένες κι' όταν χρειαζότανε ν' άπαντήσω χρησιμοποιούσα επίγραμματικές και παροιμιώδεις εκφράσεις. "Ήξερα άπ' έξω 4.000 παροιμίες και 5.000 γνωμικά, που μου έδιναν την ευχέρεια να δίνω την κατάλληλη άπάντησι σε κάθε περίστασι. "Ε! αυτό ήταν που μ' έφαγε! Γιατί έγω ό Πελοπίδας Ραδικοβλάσταρος, που φιλοδοξούσα να δοξάσω μία μέρα το Ραδικοβλασταρέϊκο έγινα «δούκινο» σ' όλόκληρο το στρατώννα πασίγνωστος με τ' όνομα Πελοπίδας ό «Παροιμίας». "Ετσι με ξέρανε όλοι από τον λοχαγό μέχρι την «όρντινάτσα» του έπιλοχία. Μά τώχα βάλεϊ πείσμα «άμέτι—μουχαμέτι» που λένε να μην αλλάξω τακτική.

—Ρέ Πελοπίδα! μου λέγανε γιατί μιλάς έτσι;

—Τό «λακωνίζειν έστι φιλοσοφείν» άπαντούσα επίγραμματικά.

—Μά! καλά! κι' αν πής κάτι παρά πάνω θα πληρώσης φόρο;

—«Χρόνου φείδου», άπαντούσα και πάλι κι' έφευγα με πόζα έξήντα καρδιναλίων.

"Ετσι είχαν τα πράγματα κι' έγω δεν μπορούσα να σταθώ σε χλωρό κλαδί άπ' την... καζούρα. Κι' όσο δυνάμωνε ή νίλα τόσο και περισσότερο πείσμάτων: «τό ίνάτι θγάζει μάτι» όπως λέει κι' ή παροιμία και προσπαθούσα να βρω τις πιο δηκτικώτερες εκφράσεις για να πειράξω εκείνους που μου κάνανε τον έξυπνο. "Ιδιαίτερα τον ύποδεκανέα — έδώ μου καθότανε αυτό το παιδί! —Και μία μέρα που είδα να έχει μία άσημνια ταυτότητα περασμένη στο άριστερό του χέρι δεν κρατήθηκα. Πέρασα κοντά του μεγαλοπρεπώς και άμόλυσα την παροιμία. «Τί του λείπει του ψειριάρη; φούντα με μαργαριτάρι». Τούρκος έγινε ό ύποδεκανέας.

—Έγω ψειριάρης, ρέ! μου λέει.

—Δηλαδή θέλω να πώ! του έξηγησα πώς «όλα τάχει ή Μαριωρή κι' ό φερετζές της λείπει».

—Τόν κακό σου τον καιρό! μου φώναξε.

—Να τον έχεις πεθερό! συνεπλήρωσα έννευρισμένος.

—Στην αναφορά θα τα πούμε! μου είπε και τό μεσημέρι ήμουν στην αναφορά του Λόχου. «Λαμβάνω την τιμή να σας αναφέρω κ. Λοχαγέ ότι»:

—Είναι αλήθεια, με διέκοψε ό Λοχαγός ότι έβρισες τον ύποδεκανέα;

—Όχι! κύριε Λοχαγέ! διαμαρτυρήθηκα. «Όσα δεν φτάνει ή άλεπού τα κάνει κρεμαστάρια».

—Δηλαδή;

Τό Έπιμογραφήμα μας.

Ο ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

Τό Σπ Δεμέναγα

—Δηλαδή! συνεπλήρωσα «άλλα τα μάτια του λαγού κι' άλλα της κουκουβάγιας».

—Βρέ δεν είσαι καλά! Τί έγινε σε έρωτώ;

—«Κάθου γύρευε και Νικόλο καρτέρα», κύρ-Λοχαγέ! του είπα, θέλοντας να δείξω πώς ή ύπόθεση ήταν άνευ σημασίας.

—Πενθήμερον φυλάκισιν! άπεφάνθη ό Λοχαγός και τράβηξα για τό πειθαρχείο κι' όταν μου κόψανε τα μαλλιά με την ψιλή μηχανή και είδα την κε-

φάλα μου στον καθρέφτη να λάμπη μεγαλοπρεπώς, κατάλαβα πόσο σωστή είναι ή παροιμία που λέει πώς «πάν ότι λάμπει δεν είναι χρυσός».

Τό περιστατικό αυτό δεν στάθηκε ικανό να αλλάξει τον τρόπον εκφράσεως των σκέψεών μου. Άντιθέτως πεισματώσα περισσότερο και άποστήθισα άλλες 2.000 παροιμίες. Κοντά στ' άλλα στο πειθαρχείο, βρήκα καιρό να τήσω και δυό συναδέλφους. Ήλθαν τό πρωί της δεύτερης

.. με αρχίζουν «που σε πονεί και που σε σφάζει...»

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΥ

ΧΕΙΜΩΝ

"Ανδρα μοι έννετε χειμών έπλάκωσε μετά βροχάδων και ρίπτει φίλταται με τό τουλούμιον και με τον κάδον.

Κάγω ό δύστηνος βλέπω τό ψυχός τό τόσον άδικόν λέγω ν' άνοιξω — άπολούόμενος — ...παπλωματάδικον

Κι' έχω — άλλοίμονον: σφοδρόν συνάχιον κατά την μύτην προσέτι βήχω ώσαν να έπαθον "Ω! Ζεύ!... κοκκύτην.

Και καταρῶμαι βαβαί! της τύχης μου της ξεμυαλίστρας καθ' όσον έβγαλον εις τα ποδάρας μου πλήθος... χιονίστρας.

Και τό σαρκιον ίνα θερμάνω ποιούμαι τρέλλας φορώ τούτέστιν δυό έσώβρακα και τρεις φανέλλαι

Και τας προάλλας ήκρυσον έννα —όποιαι δάδα! — ότι ερριπυοντι εις Μακρονήσιον πολλά!... υψάδα

"Εξηλθον όθεν να δώ τα θήλυ χάρων έντόνωσ κι' είδον άλλοίμονον, πολλας νιφάδας πλην έκ... χιόνος.

Και είπον τότε "Ω! Ζεύ την δόξαν ίνα μνησθώμεν ρίψε υψάδας σαρκός και ύλης να ζεσταθώμεν.

Ο ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ

Διά τό πιστόν

ΣΠΥΡ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ήμέρας και με παρεκάλεσαν να τους γράψω από μία έπιστολή γιατί λέει δεν έγραφαν καθαρά. «Μπράβο, τους είπα, να σας γράψω! Κι' άμέσως σκέφτηκα «κάνε τό καλό και και ρίξτο στο γιαλό». Στρωθήκαμε λοιπόν σ' ένα σκαμνί κι' άρχισα να γράφω τό γράμμα που έστειλε ό πρώτος στην άρραδωνιαστικιά του.

«Άγαπητή μου Σοφία, πήρα τό γράμμα σου και χάρηκα που με θυμάσαι. Είναι δυνατόν Σοφία μου να μη θυμάσαι τό Τζουτζούκο σου. Βέβαια όπως λέει ή παροιμία «μάτια που δεν βλέπουνται γρήγορα λησμονιούνται». Άλλά είναι και ή άλλη παροιμία που λέει «άγάλι-άγάλι τό φιλι για να χη νοστιμάδα». Αυτές τις μέρες θα πάρω άδεια και θάρθω να σε δώ κλπ. Σε φιλώ γλυκά ό Τζουτζούκος σου Γιαννάκης».

"Επειτα ήλθε ή σειρά του άλλου. Αυτός ήταν παντρεμένος.

«Άγαπημένη μου γυναικούλα, άργησα να σου γράψω γιατί είχα πολλή δουλειά. Άλλωστε σε λίγο καιρό όπως λένε θα με άπολύσουν. «Καλομελέτα κι' έρχεται» όπως λέει κι' ή παροιμία κλπ. κι' από κάτω ύπογραφή. «Γιάννης».

Βλέπεις έτυχε να πέσω σι δυό Γιάννηδες.

—Τα φάκελλα! τους είπα μόλις τελείωσα. "Ετρεξαν κι' οί δυό φέρανε τα φάκελλα, διπλωσα τα γράμματα, έγραψα και τις διευθύνσεις και τάδωσα στους ενδιαφερομένους. "Όταν ήλθε ή ποιή μου ξαναγύρισα στο Λόχο, ό ύποδεκανέας έλειπε με 5θήμερη άδεια.

—Καλώς ώρισες! μου είπε μόλις γύρισε άπ' την άδεια του και με είδε.

—«Νάσαι καλά τον Αύγουστο, πούναϊ παχειές οί μυίγες!» του άποκρίθηκα ειρωνικά και πήγα στην συγκέντρωσι του Λόχου. "Εκείνη τη στιγμή γινότανε θεωρία. "Ο έπιλοχία έξηγαυσε τα μέτρα άσφαλείας που λαβαίνει ένα τμήμα και τη σκοπιμότητα που έχουν. Κι' άφου τέλειωσε έκανε και μερικές ερωτήσεις επί του θέματος. Γύρισε σε μένα.

—Γιατί λοιπόν, με ρώτησε, παίρνουμε μέτρα άσφαλείας;

—«Κάλλιο γοίδουρόδενο παρά γαϊταρογούστου» του είπα σταθερά, ενώ οί άλλοι είχαν λυθή στα γέλοια.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή έξηγησα «όποιος φυλάει τα ρούχα του έχει τα μισά».

—Δεν σε καταλαβαίνω! μου είπε.

Ευτυχώς σήμανε ή σάλπιγγα και ό Λόχος διελύθη. Την ίδια στιγμή είδα τους δυό «Γιάννηδες» του πειθαρχείου να έρχονται: αι κατ' έπάνω μου συνωφρωμένοι με μία έπιστολή στο χέρι ό καθένας.

—Τί συμβαίνει; τους ρώτησα. Δεν πρόφτασα να τελειώσω κι' άρχισανε:

—Ζώνον! Κτήνος! 'Ηλίθιε! Βλάκα!

—Μά τί τρέχει;

—Θα με χωρίσης άπ' τη γυναίκα μου! φώναξε ό ένας.

—Θα τα χαλάσω με την άρ. Συνέχεια εις την 21 σελίδα

ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Στὸ 1826 ὁ Καραϊσκάκης μὲ τρεῖς χιλιάδες ἄντρες διανυκτέρευσε στὸ ὑπαιθρο κοντὰ στὸ Κερατσίνι.

*Ήταν Δεκέμβρης μήνας καὶ ἡ νύχτα ἦταν ἄγρια καὶ παγερὴ. Τὸ χιόνι ἦταν στρωμένο καὶ ὁ στρατὸς ὑπέφερε πολὺ. Ἐκεῖ πρὸ πέρα ἦταν ἀραγμένο τὸ πλοῖο τοῦ Ψαριανοῦ Γιαννίτση, ποῦ ἦταν στὶς διαταγές τοῦ ἀρχιστρατήγου.

Ὁ πλοίαρχος, βλέποντας τὸν καιρὸ, ἔστειλε μιὰ βάρκα, γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα στὸ καράβι, γιὰ νὰ μὴν κακοπαθήσῃ.

Ἡ ἀποστολὴ βρῆκε τὸ χαλύβδινο ἀρχηγὸ νὰ κοιμᾶται μὲ τὴν κάπα του, ἔχοντας γιὰ προσκέφαλο ἓνα λιθάρι καὶ τὰ νῶτα του ἀκουμπισμένα σ' ἓνα θάμνο χιονισμέ.». .

Ὁ Καραϊσκάκης ξυπνώντας στὴ φωνὴ τοῦ ναύτη, πήδησε ὀρθὸς καὶ κατὰ τὴν κλέφτικη συνήθεια ἔπιασε μὲ τὸ δεξὶ τοῦ τὴν πιστόλα του.

— Τί εἶναι ὦρέ; ρώτησε.

— Ἀρχηγέ, ἡ νύχτα εἶναι κρύα, χιονόκαιρος ὅπως βλέπεις. Γι' αὐτὸ ὁ καπετὰν Γιαννίτσης σὲ προσκαλεῖ νὰ κοιμηθῆς στὸ καράβι.

— Ἐ, εἶναι τόσο μεγάλο τὸ καράβι σας καὶ τοὺς παίρνει ὅλους ἐκείνους γιὰ; Ἀπάντησε δείχνοντας τοὺς στρατιῶτες του.

— Ὁχι!

— Τότε φύγε!

Καὶ ξανάπεσε μὲ τὴν κάπα του νὰ κοιμηθῇ!

— Ὁ ἐξέχων Ἀμερικανὸς πολιτευτὴς κ. ΝΤΟΝΑΛΝΤ Σ. ΣΤΟΥΒ:

«Ἡ σημερινὴ ἡμέρα ὑπῆρξε δι' ἐμὲ πηγὴ ὑψηλοτάτων ἐμπνεύσεων. Εἶδον πῶς ἡ δημοκρατία — ἡ ἀνώτερα δύναμις συναδελφώσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων — δύναται νὰ γίνῃ ζῶσα, πραγματικὴ. Ἐὰν ἐμεῖς εἰς τὰς Η.Π.Α. καὶ ἐσεῖς ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δυνάμεθα νὰ συνδεθοῦμε εἰς τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ταπεινοφροσύνης, βοηθείας καὶ ἀγάπης, δυνάμεθα νὰ φέρωμεν ἕναν καινούργιο αἰῶνα εἰρήνης καὶ καλῆς θελήσεως ἐπὶ τῆς γῆς».

«Μένω κατάπληκτος πρὸ τοῦ συντελεσθέντος μεγαλειώδους ἀναμορφωτικοῦ ἔργου καὶ ἀναλογίζομαι τί θαύματα δύναται πάντοτε νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ φυλὴ σας».

— Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀν. Γεωπ. Σχολῆς Θεσ)νίκης κ. Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ:

«Ὁ ἐρχόμενος εἰς τὴν Μακρόνησον μένει κατάπληκτος ἀπὸ τὸ συντελούμενον ἔργον. Ἐδῶ εὐρίσκεται ἐν πραγματικῇ λειτουργίᾳ ἡ Δημοκρατία τοῦ Περικλέους. Ἀξίζει νὰ τὴν ἐπωφεληθοῦν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἵνα ἀναβαπτισθοῦν εἰς τὰ νάματα τῆς Δημοκρατίας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Εὖγε εἰς τοὺς σχόντας τὴν ἔμνευσιν τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Μακρονήσου».

— Ὁ δημοσιογράφος - σκιτσογράφος κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ:

«Εἶμαι κατενθουσιασμένος γι' αὐτὸ ποῦ εἶδα στὴ Μακρόνησο. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἀπὸ τὸ ἐξαίσιον ὑλικὸ, ποῦ ζεῖ καὶ διαπαιδαγωγεῖται ἐδῶ θὰ βγοῦν οἱ καλύτεροι Ἕλληνες. Χρειάζεται ἓνα μεγάλο «εὖγε» εἰς τὸν Διοικητὴν καὶ τοὺς Ἀξ)κοὺς τῆς Μακρονήσου.

— Ὁ Μητροπολίτης Σύρου, Τήνου, Μακρονήσου κλπ. κ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ:

«Ὅ,τι καὶ ἂν γράψω ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις, ἃς ἀπεκόμισον ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν μου διὰ τὸ ἐπὶ τῆς μικρᾶς ταύτης νήσου τῆς Μητροπολιτικῆς μου περιφερείας συντελεσθέν μέχρι τούδε καὶ συνεχιζόμενον ἀναμορφωτικὸν ἔργον, θὰ εἶναι κατώτερον τῆς πραγματικότητος καὶ δι' αὐτὸ δὲν γράφω τίποτε, ἀρκούμενος νὰ συγχαρῶ ἀπλῶς τοὺς ὑπερόχους ἐθνικοὺς διδασκάλους καὶ ἐμπνευσμένους ἀξιωματικοὺς κατηχητὰς τῆς προτύπου ταύτης κοινωνικῆς ἀκαδημίας, ἧτις θὰ ἐτίμα μεγάλως κάθε πεπολιτισμένην ἐθνότητα ὡς καὶ τοὺς κληρικοὺς τοὺς ἐμπνευσθέντας τὸ βαρὺ ἔργον τῆς χριστιανικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναμορφώσεως τῶν διὰ τῆς νήσου ταύτης διερχομένων Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Πατριωτῶν. Ἐπὶ πάντας ἐπικαλοῦμαι τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης».

ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ

Παραμονὴ πρωτοχρονιάς ἦταν ποῦ φορέσαμε τὸ χακὶ καὶ πρὶν ν' ἀρχίσουμε τὶς ἀσκήσεις καὶ τὰ γυμνάσια γιορτάσαμε τὸν καινούργιο χρόνον. Ἀδέξιοι βέβαια στὴ στολὴ καὶ στὰ φερσίματα σὰν στρατιῶτες ὅπως ἄλλωστε ὅλοι οἱ νεοσύλλεκτοι ἀλλ' ὄχι γι' αὐτὸ καὶ μὲ λιγώτερο κέφι. Καὶ τὸ κέφι ὅλα τὰ βρίσκει κι' ὅλα τὰ κατορθώνει. Καὶ λίγο μεζὲ ὅ,τι κι' ἂν εἶναι αὐτὸς ἀπὸ ρέγγα μέχρι καμμιά κονσέρβα κόρν'μπήφ καὶ λίγο κρασάκι ἢ οὐζο ἢ κονιάκ. Καὶ ὁ μεζὲς μὲ τὸ κρασάκι αὐξάνουν τὸ κέφι καὶ τὸ τραγουδάκι ἄρχισε. Ἀπ' ἐτὸν πρῶτο μας τὸ λόχο μὲ τὴ γαλήνη ὡς τὴν «Πίνδο» καὶ μετὰ λαϊκὰ τραγουδάκια κι' ἀνέκδοτα κι' ἀστεῖα καὶ πειράγματα. Καὶ στὰ πρόσωπα ὅλων μας ἄρχισε νὰ λάμπη ἡ χαρὰ. Τὸ πρῶτο γλέντι τῆς νέας ζωῆς μας ἦταν αὐτὸ κι' ἡ χαρὰ μας γι' αὐτὸ ἦταν διπλὴ καὶ τρίδιπλη. Καὶ μεγάλωσε καὶ κορυφώθηκε ἡ χαρὰ μας τὰ μεσάνυχτα ὅταν οἱ παλhoί μας συνάδελφοι ἔβρισαν τὶς μπαταριῆς γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν καινούργιο χρόνον. Μεγάλωσε

τότε τὸ τραγούδι καὶ στήσαμε λίγο τὸν χορὸ. Σὲ εἶχαμε ξεχάσει ὡς τώρα, ὡ μάννα τ' ὠραίου καὶ τ' ἀληθινοῦ. Δυὸ φορές τὸ καταλάβαμε αὐτὸ ἀπόψε, ἀπόψε ποῦ σὰν στρατευμένοι πιά Ἕλληνες ἔχουμε τὴν τιμὴ νὰ συμμετέχουμε στὸ χαιρετισμὸ ὀλόκληρου τοῦ ἔθνους πρὸς τὸν καινούργιο χρόνον, ποῦ ἔρχεται εἰρηνικὸς ὑστερὰ ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες θυσιῆς τῶσων ἀγῶνων παλληκαριῶν τῆς Ἑλλάδος. Τοῦ καινούργιου χρόνου ποῦ γιορτάζουμε στὴ ἠρωϊκῇ νησί μας ποῦ στάθηκε ἀκρογωνιαίος λίθος στὴν νικηφόρα πάλη. Μὲ τραγούδια τὸν ὑποδεχθήκαμε τὸν χρόνον μὲ τὰ στρογγυλὰ νοῦμερα. Μιὰ πανηγυρικὴ διακήρυξη τῆς εὐλικρινείας τῆς ὑπόσχεσης ποῦ δώσαμε στὴν Πατρίδα νὰ γίνουμε ἀξιοὶ γιοιοὶ τῆς ἡτῆς αὐτῆς τὰ τραγούδια τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ 50. Θὰ προσπαθήσουμε ὅσο μπορούμε ὥστε ὅταν θάλλῃ ἡ στιγμή νὰ τ' ἀποχαιρετήσουμε νάχουμε κάποιον πρᾶξῃ τὴν ὑπόσχεση κ' ἔργα χαρὰς τ' ἀπομηνᾶ χαρούμενα τραγούδια.

Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

«Κύριοι

Τὰ δώσαμε ὅλα σχεδὸν στὸν ἀγῶνα αὐτὸν καὶ νικήσαμε! Τώρα, αὐτὸ ποῦ ζητᾶμε ἀπὸ ἐσᾶς, εἶναι «ἐλαχίστη προσφορά» στὸ λαὸ μας. Διαίσιον. Τίποτε ἄλλο.

«Καθημερινή», Σεπτέμβριος 1949.

Τὰ στήθεια μας τ' ἀνάσκαψαν βαθεῖα κι' ἄλλοι, πᾶ σὲ σταυρὸ μᾶς παιδεύσαν σὰν τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ μᾶς πάρουν τὴν καρδιά... Στῆς λευτεριάς τὸ μῆνυμα, ἀκούραστη ἡ καρδιά μας, στ' ἀνίκητα κορμιά μας, λυμένα τ' ἀσημόλευκα μαλλιά μας κι' ἡ μιλιὰ μας, ἀνθρώπινος ἀχὸς... Σωριάστηκαν στὸ διάβα μας τὰ τείχη τῆς Ἱερικῆς καὶ πάνου ἀπ' τὰ χαλάσματα τὰ σκέλεθρα τῆς φρίκης, πετᾶει πουλὶ χαρούμενο, ἡ Λευτεριά κι' ἡ Νίκη!... Μὰ—ἡ φωνὴ μας σὰν ἰαχὴ στὶς φλογισμένες ἀπ' τὸν πόνο ἡχεῖ ἐκτάσεις... (φωνὴ ἡρώων μαρτύρων. Ἄς διαπεράσῃ τὸ ἀχανὲς τῶν πέντε ἡπείρων καὶ μακρυάθε ἃς ἀκουστῆ...). ὦ! πῶς σκιρτᾶ λαχταριστῆ!... «Νικήσαμε! Καὶ μὲ τὸ θάνατό μας πληρώσαμε ἀκριβὰ τὴ Λευτεριά... τώρα, ὅ,τι ζητᾶμε «ἐλαχίστη προσφορά» θᾶναι γιὰ μᾶς...».

ΝΙΚΟΣ ΣΑΡΑΦΟΓΛΟΥ

ΑΝ κάθε απόγευμα έτσι και κείνο το φλεβαριάτικο της κατοχής, είχε ακολουθήσει ο Νόνης τη μάνα του στον κάμπο. Φτωχή έτούτη κοπαδαριά, έφερε στη θοσκή ξένα ζωντανά κι' ο πεινασμένος γυιός της, πιότερο ζωντανό κι' από τ'άρνια παρά άνθρωπος, μπουσουλάγε με τὰ τέσσερα ξοπίσω τους κι' έβουσκε πικραλίδες κι' αγριόχορτα όπως έβλεπε να κάνουν τὰ ζώα.

—Μην τρώς χορτάρια Νόνη. Μή... τόν όρμήνευε κάθε τόσο ή μάνα του κι' έρριχνε λιθάρια στο άνυπάκουο σπλάχνο της σαν όπως έκανε και για τις προβατίνες.

Κείνη την εποχή, πέθανε ο παπάς της Κληματαριάς κι' ήταν αναγκασμένος ο έφημέριος της Κεφαλόδρυσης να πηγαίνει κάθε τόσο και στ' άλλο χωριό. Μια δυο φορές και καθώς ή στρατά του παπά συνέπεφτε με της κοπαδαριάς τόν δρόμο, πρόσεξε ο γέρος τόν πεινασμένο Νόνη κι' έκρυβε στο πετραχείλι του πότε λίγο ψωμί κανένα άμύδαλο κι, ό,τι άλλο τύχαινε να του δώσουν οι Κληματιώτες.

Έτσι γλυκαμένο τόν παιδί, ακολούθησε τόν παπά χωρίς να τόν καταλάβη στην Κληματιά, ένα φλεβαριάτικο της κατοχής δειλινό για να γραφτή ή αρχή τούτης της ιστορίας.

Στόν καινούργιο για τόν άπρόσκλητο μουσαφίρη τόπο, κανένας δέν βρέθηκε φιλοξενητής. Χονεύονταν στα κακοβαμένα μέσα στο πετσι κόκκαλα τού παιδιού, τὰ δώδεκά του χρόνια και παρουσιαζόνταν έτσι ένα σύνολον κινούμενης δυστυχίας κι' ανημπορίας που γίνονταν τη μέρα αυτό συμπόνιας άφορμή, απ'τόν καθένα φιλεύσπλαχνο Κληματιώτη. Μά τόν θράδυ, που τόν κρύο και τόν σκοτάδι έκανε να σβύνεται κάθε μορφή, χάνονταν κι' αυτή τού Νόνη και κανένας δέν βρισκόταν να μοιραστή με τόν διακονιάρη τη ζεστασιά της κατοικίας του. Τις πρώτες νύκτες—κάθε αρχή και δύσκολη—αρκόντανε να τουρτουρίζη στο καλτερίμι, γλύφοντας τ' ανάκατα με τὰ ύγρα τής άστέρευτης μύτης δάκρυά του ως που της αυτοσυντήρησης τόν ένστικτο ώδήγησε τόν φτωχόν στο σταύλο τού μπακάλη.

Οί δυο γίδες κι' ο γάιδαρος άν και δέν είχαν διδαχτεί από τ' άφεντικό τους της φιλοξενίας τούς κανόνες δέν άγανάκτησαν σαν είδαν τόν παιδί να κουλουριάζεται σε μια γωνιά και να γίνεται, για πιδό ζεστασιά, ένα με τις κοπριές και τ' άποφάγια τού σανού. Τά χνώτα τών ζωντανών τόν συνεφέρανε κι' έπιασε εύκολα φιλία με τις γίδες, έτσι καθώς πάντα πέρσευε στο σακούλι του κάποιο ξεροκόμματο και για δαύτες. Άλλά μια μέρα που τ' άφεντικό κατέθηκε παράωρα στο στύλο κι' είδε τόν Νόνη να κοιμάται κουλουριασμένος στα στήθια της γίδας, έκανε τη σκέψη πως θα πίνει τούτος ο διαβολάκος και τόν γάλα. Τόν έδιωξε μεσονυχτίς μια και για πάντα. Δέ βαρύνεται. Τά κρύα είχαν περάσει. Τόν κολοκαίρι κανείς δέν πασχίζει στα χωριά για φαί και ύπνο. Κι' ο νέος χειμώνας τόν βρίσκει παραγυιό σ' ένα λιοτρουβιό. Δούλευε τώρα σκληρά μά έτρωγε καλά και τὰ χωνεμένα στο κουφάρι του χρόνια, διάζονταν να καλύψουν τὰ κενά της περασμένης δυστυχίας του. Δόξα τώ Θεώ! Όταν θα φύγουν απ, τόν τόπο—κατά πως λέν—οί άχτροί, όλα θα πάνε καλά. Υπομονή. Και με τών χρόνων τὰ γυρίσματα φύγανε οί άχτροί και κεί που πάσχισαν να

κάνουν τόν Σταυρό τους οί Κληματιώτες, άλλο τούς βρήκε μια βραδυά αναπάντεχο κακό. Οί συμμορίτες! «Γκάπ γκούπ» βαρυά στο καλτερίμι ακούγονταν τὰ θήματα τους. Ένα παράθυρο τρίζει άγουροξυπημένο μια πόρτα σπάει κάποια μια βλαστήμια ανάκατη μ' ίκεσία και κλάμα κι' ο γδούπος κορμιού που χτυπιέται με μανία.

Συ είσαι ένας φυσικός προλετάριος, έλεγε λίγες στιγμές αργότερα κάποιος συμμορίτης στον ξυπόλητο Νόνη που βρέθηκε μαζί με άλλους στο αναγκαστικό προσκλητήριο στο χωριό την πλατεία που τούς εξέταζαν έναν έναν.

—Σε σένα ανήκουν της γής τὰ αγαθά. Και στους γυμνούς όλου τού κόσμου τὰ πλούτη, σύντροφε. Γεννήθηκες για να ζήσ άφέντης και όχι δούλος σύντροφε. Κι' όχι δούλος! «Άφέντης! Κι' όχι δούλος κι' όχι δούλος» ψιθυρίζει σαστισμένος ο Νόνης που καθώς ακούει κι' άλλα, ξαναζει σε μια στιγμή μες στην ψυχή του όλόκληρη της κατοχής ή καταφρόνια. Βλέπει τόν εαυτό του να βόσκη χορτάρια πίσω από τ' άρνια... Ύστερα στο σταύλο της κοπριάς τη ζεστασιά να κλέβη τού μπακάλη που τόν έδιωξε μεσονυχτίς.. τόν πάνω κάποιοι ξεχασμένοι χαστουκιού τώρα τόν νοιάθει. «Όχι ώχ» τόν συνεφέρνει μια πονεμένη φωνή. Κι' ύστερα από λίγο. «Δολοφόνοι με φάγατε».

—Έκτελούνε οί σύντροφοι τού έξηγει ο συμμορίτης «για να γίνουν δικά σου τὰ πλούτη». Ξανανιώθεν τη φωνή κι' ύστερα πάλι τὰ βογγητά κάποιου που υποφέρει. Κι' όσο διαβαίνει ή ώρα τόσο αισθάνεται τη φωνή που τού μιλάει για τ' αγαθά της γής που τού ανήκουν να ζυμώνεται στην ψυχή του με καινούργια βογγητά πουύρχονται από κάθε τού χωριού γωνιά. «Θά σφάξουν πολλούς» ψιθυρίζει κι' αρχίζει να τρέχη σά να βιάζεται να ξεφύγη από τόν εγκλημα. Κάπου σκοντάφτει και σκύβει!

—Ο μπακάλης, μουρμουρίζει με κοιμένη φωνή... τόν σφάξανε...

Δυο λακούδες ξεκινάνε από τις άκρες τών ματιών τού σκοτωμένου που χαράχτηκαν στα μάγουλά του για να διευκολύνουν τόν κύλιμα σ' ένα στερνόν πονεμένο δάκρυ, πριν ξεψυχήσει. «Τόν κακομοίρη, σκέφτεται καθώς γονατίζει δίπλα στο πτώμα. Είπαν πως θα σκοτώσουν άπόψε οί σύντροφοι όλα τ' άφεντικά. Άφεντικό.. αναμασάει την ίδια λέξη σά να πασχίζει μόλις τώρα να της δώση έννοια. Άφεντικό... Τι θα πη αυτό; Να ξουσιάξης δυο γίδες κι' ένα γάιδαρο και μια βραδυά να γίνονται τὰ ζωντανά αίτια να σε σφάξουν. Γιατί; Άκους λέει. Για να γεννήση νέους ή καινούργια μέρα άφέντες τού Βιού τών σκοτωμένων!

Ποιανούς; Τους φονιάδες. Πω πω τι κρίμα να σφάξουν έτσι άνελέητα σε μια νύχτα τόν κόσμο. Ού, τον κακομοίρη τού μπακάλη, πως τρέχει τόν αίματάκι του μανίτσα μου». Μά, σά να επικράτησε για μια στιγμή τόν τελευταίο ξεχειλισμό μιας πρωτόγνωρης στην ψυχή του πάλης!

—Γιατί μ' έδιωξε από τόν σταύλο τότε που κρύωνα; Νομίζεις πως τόν ξεχάσα τόν χαστούκι κακομοίρη μου; Κι' ύστερα: «Μά έτσι έπρεπε να γίνη τόν κακό άπόψε; Να σφάξουν τόσο κόσμο για να αλλάξουν τόν πρωτό άφεντικά οί γίδες τόν γαϊδούρια κι,οί κότες τού χωριού;».

Σ' αυτή την τελευταία σκέψη, καρφώνεται τόν βλέμμα τού στη θολή ματιά τού σκοτωμένου. Είναι ή στιγμή που ο πεθαμένος θέλει πριν τραθήξει την σίγουρη στρατά του να μάθης άν κερδίξης ή χάνης όταν ποντάρης στο εγκλημα. Άπότομα ο Νόνης σηκώνεται κι' αρχίζει να τρέχη.

—Στάσου, που πάς; Όρθώνεται μπροστά του ή συμμορίτικη μορφή.

—Μη φοβάσαι σύντροφε. Είμαι εγώ. Ένας φυσικός προλετάριος. Τρέχω γιατί διάζομαι να έκδικηθώ.

—Πέρανα άφου είναι έτσι. Σ' άλλον δέν θα γίνονταν τόν χατήρι. Υπάρχει φόβος να πάη να είδοποίηση τόν μοναρχοφασιστικό φυλάκιο της Κεφαλόδρυσης όποτε χαθήκαμε. Έσύ όμως πέρανα σύντροφε για να έκδικηθής!

Λεύτερος σε λίγο στον κάμπο ο Νόνης, άπορεί που βρίσκει τόση δύναμη έτσι να τρέχη. Θέλει τούτος ο φυσικός προλετάριος, τόν γέννημα της καταφρόνιας και σύντροφος της γίδας τού μπακάλη, να φτάση μια ώρα αρχύτερα στο φυλάκιο της Κεφαλόδρυσης. Να πάη τὰ μαντάτα στο στρατό, γιατί ίσως έτσι γλυτώσουν απ' τόν μαχαίρι τού συμμορίτη όσοι κατώρθωσαν να ζήσουν ως τώρα.

ΛΑΪΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 9ης)

κάθε εύγενική άθλητική ιδέα, είναι, απ' τόν ένα μέρος στίβος πρακτόρων που συναγωνίζονται για την πιδό άποτελεσματική δηλητηρίαση της νεολαίας, και από τόν άλλο, μια έπιχειρήση πολύ προσοδοφόρος, άφου υποχρεώνονται οί εργάτες, οί υπάλληλοι, οί φοιτητές να αγοράζουν είσητήρια για τόν κάθε άγώνα που συστηματικά οργανώνουν οί κομμουνιστάι για να γεμίζουν επίσης συστηματικά τὰ ταμεία τους.

..Η Τεχοσλοβακική Κυβέρνηση έμποδίζει τούς Τσέχους άεροπόρους να πάνε στην Άγγλία για να λάβουν μέρος σε άεροπορική έπίδειξη και άπαγορεύει στοί πρωταθλητή τού Χόκευ να ακολουθήση την ομάδα του στη Δύση. Πώς να μην τόν έμποδίσουν; Κάθε ένας που περνά τὰ σύνορα προς τόν ελεύθερο κόσμο, πρέπει να είναι ή κατάσκοπος ή δραπετής. Κι' όταν δέν είναι κατάσκοπος και δέν κατώρθωσε να γίνη δραπετής δέν είναι δυνατόν να περάση τὰ σύνορα